

Present contra futur

Hi havia un temps en què els problemes amb Unió eren vistos des del Palau de la Generalitat com un problema llunyà, un problema del carrer de València, del partit. A Palau, les coses anaven bé, i els conflictes amb el soci semblaven estar molt lluny. Els consellers d'Unió no alçaven la veu, tots obeïen, i el tema d'Unió no era una molèstia per al president. Fins i tot, com més enllà dels murs del Palau, ressonava el soroll incòmode d'una polèmica, Duran i Pujol tanca-ven la qüestió amb una visita o una telefonada. I el partit, acatava. Les visites o trucades de Duran i Lleida van començar a ser més periòdiques, perquè curiosament la periodicitat dels conflictes també augmentava. Fins i tot es parlava de bona sintonia personal, que amb Duran sí que s'hi entenia. A ulls de molts, semblava l'escollit. En detriment de Roca.

A Palau consideraven que el problema d'Unió era un problema dels anomenats *roquistes*. Era un problema de química personal entre Roca i Duran, o una hipotètica cursa de delfins. Potser sí. En tot cas, el delfí de casa, cansat d'esperar, va decidir plegar. Però desapareguda la roca, ara Pujol s'ha trobat amb la pedra democratacristiana a la sabata. A més, ara són els homes del Palau, els *pujolistes*, els que ocupen els despatxos de la seu de CDC del carrer de València. Han canviat les persones, però el problema es manté. Ara ja són els homes de Pujol els qui asseguren que Unió és un entrebanc per al futur del partit. I es declaren disposats a portar la seva embrandida contra el partit democratacristià molt més enllà del que han arribat mai. Són partidaris de la ruptura. Una ruptura controlada, en el moment adequat, per mirar d'estalviar costos. Però resulta que no compten per ara amb tot el consens.

Una vegada més des de Palau les coses es continuen veient més prudentment, més pragmàticament. Continua havent-hi més coses que ens uneixen que no pas ens separen, diuen els institucionals. Una vegada més els interessos del partit i els interessos del govern pot ser que no coincideixin. Al partit li interessa prepa-

rar el futur, i al Palau interessa administrar el present, governar. I per governar, l'aritmètica parlamentària del Parc de la Ciutadella diu que Unió és imprescindible. Tret que algú s'atreveixi a anticipar les eleccions autonòmiques i jugar-s'ho tot a una sola carta, la carta Pujol.

Des del carrer de València l'única que poden fer ara per ara és tenir la maquinària ben engrèixada, a punt per quan arribi el dia del divorci. Aquest dia el pot escollir o precipitar qualsevol dels dos conjugues, però

sobretot un: Jordi Pujol. No sembla que Duran tingui ganes de suïcidar-se passant a la història com l'home que va trencar CiU. L'únic que pot aguantar el pes històric d'una ruptura d'aquesta envergadura seria el president de la Generalitat, i tot i així, hauria de calcular molt bé els efectes del divorci per evitar que en la separació de béns hi perdés més que no pas hi guanyés.

Duran també ha de calcular els costos de la ruptura. Darrere seu ha aconseguit consolidar un partit amb perfil propi, ben incardinat internacionalment i amb un lideratge sòlid. Però sempre al costat de CDC, mai en solitari. Un trencament obligaria Unió a presentar-se sola en societat, un repte que Duran assegura que no li impressiona però que sens dubte, com que no ha

succèit mai d'ençà de la transició, és de resultat desconegut. Especialment si aquesta presentació té lloc en un context d'enfrontament amb Pujol. Un mal resultat deixaria l'històric partit de Carrasco i Formiguera en mans d'aquells que des de dins i des de fora especulen amb una operació navarresa, on els set-cents mil vots del PP de Catalunya pesarien molt.

Sembla que l'única sortida per a CiU, és el divorci o aclarir d'una vegada per totes les clàusules de la convivència. Si volen continuar anant coalitzats, han de renovar el matrimoni. I si la convivència ja ha esdevingut definitivament insuportable, algú, aquell qui en té la màxima responsabilitat, haurà de fer el pas. El que no és normal és mantenir aquest serial televisiu per capítols, que fa que la ciutadania es comenci a mirar els polítics amb una certa perplexitat. ■

PERE MARTÍ

“Una vegada més els interessos del partit i els interessos del govern pot ser que no coincideixin. A CDC li interessa preparar el futur, i al Palau interessa administrar el present, governar.”